

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **M. S.**, zastoupena Mgr. Jiřím Mikundou, advokátem se sídlem Štefánikova 244, Kopřivnice, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2017, č. j. SPU 100848/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 9. 2018, č. j. 22 A 164/2017 - 41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost se **z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Státní pozemkový úřad, Krajský pozemkový úřad pro Moravskoslezský kraj (dále též „pozemkový úřad“) rozhodnutím ze dne 3. 10. 2016, č. j. SPU 389232/2016/Ka, schválil návrh komplexních pozemkových úprav v katastrálním území Děrné. Žalobkyně je vlastnící pozemků parc. č. X a X v k. ú. D., na které měla vliv změna pod označením C19. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji zamítl.

[3] Soud konstatoval, že odůvodnění správních rozhodnutí jsou logicky vedena jak v rovině obecného poukazu na předmět veřejného zájmu (uspořádání pozemků pro racionální

hospodaření s půdou), tak i v rovině konkrétní. Žalovaný podrobně a přiléhavě reagoval na odvolací námitky; rozhodně netvrdil, že by jakékoli změny byly automaticky ve veřejném zájmu. Žalobkyně vytrhává z odůvodnění jen některé části. Žalovaný jasně vyložil, v čem jsou spatřovány nedostatky stávajícího řešení, o jehož zachování žalobkyně usilovala, a zdůraznil přitom také vůli zastupitelstva obce provést (mj.) tuto změnu C19, jak byla uvedena v plánu společných zařízení, který předchází návrhu nového uspořádání pozemků. Soud proto nepřisvědčil žalobkyni, že by se v případě změny C19 jednalo o pouhý aktivismus projektanta, či že by navržené pozemkové úpravy musely přímo souviset s požadavky Ředitelství silnic a dálnic (dále též „ŘSD“).

[4] K námitce procesního pochybení v souvislosti s volbou sboru zástupců krajský soud uvedl, že sice došlo k chybnému zápisu zvolených zástupců, avšak ze správního spisu podle soudu jednoznačně vyplývá, že zvoleni byli skutečně ti, kteří byli posléze uvedeni v opraveném zápisu (viz zápisy z jednání sboru, vyjádření města Fulneku, a konec konců podpůrně i skutečnost, že počet zástupců v původním zápise není lichý). Správní orgán tedy uvedl formální stav do souladu se stavem skutečným, nejednalo se o „neoprávněnou manipulaci se spisem“, jak tvrdila žalobkyně. Krajský soud v žalobě postrádal tvrzení žalobkyně, jak bylo tímto pochybením zasaženo do jejích konkrétních veřejných subjektivních práv. Její námitka je obecná, poukazuje pouze na zásady zákonnosti, nijak je nepromítá do svého případu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (stěžovatelka) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podrazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.).

[6] Krajský soud podle ní pomíjí, že v celém sporu jde především o ochranu vlastnického práva před zásahem státu. Zásah do tohoto práva je možný pouze na základě zákona. Stěžovatelka trvá na tom, že řízení od počátku trpí absencí zákonné podmínky pro pozemkové úpravy, tj. absencí veřejného zájmu. Soud neuvedl, v čem podle něj veřejný zájem spočívá, pouze odkázal na s. 5 až 8 rozhodnutí žalovaného, kde ovšem veřejný zájem definován není. Rozhodnutí zastupitelstva se nerovná veřejnému zájmu. Krajský soud relativizuje poukaz žalovaného na podnět ŘSD, neboť uvádí, že navržené úpravy nemusely souviset s požadavky ŘSD. Žalovaný ale na tomto podnětu staví svou argumentaci. Soud se snaží napravit nedostatky rozhodnutí a hledá, čím dalším by odůvodnil veřejný zájem; to ovšem není jeho úkolem.

[7] Jediným relevantním argumentem zůstává umožnění přístupu na sousední pozemky. Žalovaný i krajský soud zcela pomíjejí faktickou situaci na místě samém, kde vládne pokojný stav. Přístup na pozemky je zajištěn přes jiné pozemky. Podle rozsudku dosavadní řešení neodpovídá technickým standardům, není ale uvedeno kterým. Dosavadní komunikace je širší, nebo stejně široká jako ta, která má vyplynout z pozemkových úprav. Příjezd je zajištěn po zpevněném povrchu, a do místa, kde má nově plánovaná komunikace navázat na dosavadní, je dokonce stávající příjezd kratší. Není tedy nutno zasahovat do vlastnického práva stěžovatelky.

[8] Dokladem o volbě členů sboru zástupců je jen a pouze protokol o prvním jednání. Jeho fatální nedostatky pokud jde o osoby členů sboru a o počet členů nelze zhojit ani neoprávněným zásahem do protokolu, ani poukazem na jednostranné prohlášení jednoho z členů výboru, ani tím, v jakém složení se výbor nakonec scházel. Krajský soud vůbec nepřipouští, že zápis o volbě je co do obsahu správný a sbor se scházel v jiné než zvolené podobě. Nepřípustně akceptoval verzi žalovaného, jak mělo k volbě členů výborů dojít. Z čeho žalovaný vychází a jak hodlá svá tvrzení doložit, není z napadeného rozsudku zřejmé. I v tomto ohledu je rozsudek

nepřezkoumatelný. Krajský soud ponechal bez povšimnutí i naprosto ostudný argument či zdůvodnění žalovaného, že zápis o volbě sboru zástupců pořizovala osoba, která u správního orgánu pracovala jen krátce. Stěžovatelka má za to, že zásada zákonnosti je zásadou principiální, ob stojí tedy jako námitka v obecné rovině. Stěžovatelka v žalobě namítala porušení práv účastníků, a tím pádem i jí samotné.

[9] Stěžovatelka navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný se zcela ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu a odkazuje na své vyjádření k žalobě.

III. Posouzení věci

[11] Kasační stížnost má všechny zákonem požadované náležitosti a je projednatelná.

[12] Soud nejprve shrne podstatné skutkové okolnosti a teoretická východiska související s projednávanou věcí.

III.a) Skutkové okolnosti

[13] Komplexní pozemkové úpravy byly zahájeny na základě požadavku stavebníka - Ředitelství silnic a dálnic ČR - Závod Brno ze dne 10. 11. 2005. Ten v žádosti uvedl, že dne 15. 4. 2005 nabylo právní moci územní rozhodnutí na stavbu dálnice 4706 Hladké Životice – Bílovec, dne 5. 8. 2005 územní rozhodnutí na stavbu dálnice 4705 Běloutín – Hladké Životice a dne 22. 7. 2005 územní rozhodnutí pro silnici I/57 Hladké Životice – obchvat. Stavebník v této souvislosti požádal o zahájení pozemkových úprav pro stavbu dálnic ve vyjmenovaných katastrálních územích, mezi jinými též v katastrálním území Děrné. Zahájení řízení o komplexních pozemkových úpravách bylo oznámeno veřejnou vyhláškou ze dne 18. 9. 2008 (řízení bylo zahájeno dne 3. 10. 2008). V oznámení bylo uvedeno, že řízení bylo zahájeno na základě žádosti ŘSD odůvodněné nabytím právní moci územního rozhodnutí o umístění stavby, která prochází katastrálním územím Děrné. Správní orgán shledal opodstatněnými důvody, naléhavost a účelnost provedení pozemkových úprav dle návrhu ŘSD.

[14] Návrhu nového uspořádání pozemků předcházelo zpracování plánu společných zařízení, který v obvodu komplexních pozemkových úprav řeší zpřístupnění pozemků, protierozní a vodohospodářská opatření a opatření k ochraně a tvorbě životního prostředí. Aktualizovaný plán společných zařízení (se zapracovanými připomínkami dotčených orgánů státní správy) schválilo zastupitelstvo města Fulnek dne 14. 12. 2015.

[15] Návrh komplexních pozemkových úprav byl s vlastníky projednán v červnu 2013 a při individuálních jednáních dne 29. 10. 2015. Závěrečné jednání proběhlo dne 27. 7. 2016; souhlas s návrhem vyjádřili vlastníci 94,36 % výměry pozemků řešených komplexními pozemkovými úpravami. Pozemkovými úpravami se snížil počet parcel v obvodu pozemkových úprav z původních 1920 na 1238. Následně vydal pozemkový úřad dne 3. 10. 2016 rozhodnutí, jímž byl návrh schválen.

III.b) Zákonná úprava a teoretická východiska

[16] Podle § 2 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“), se *pozemkovými úpravami ve veřejném zájmu prostorově a funkčně uspořádávají pozemky, scelují se nebo dělí a zabezpečuje se jimi přístupnost a využití pozemků a vyrovnání jejich hranic tak, aby se vytvořily podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy. V těchto souvislostech původní pozemky zanikají a zároveň se vytvářejí pozemky nové, k nimž se uspořádávají vlastnická práva a s nimi související věcná břemena v rozsahu rozhodnutí podle § 11 odst. 8. Současně se jimi zajišťují podmínky pro zlepšení kvality života ve venkovských oblastech včetně napomáhání diverzifikace hospodářské činnosti a zlepšování konkurenceschopnosti zemědělství, zlepšení životního prostředí, ochranu a zúrodnění půdního fondu, lesní hospodářství a vodní hospodářství zejména v oblasti snižování nepříznivých účinků povodní a sucha, řešení odtokových poměrů v krajině a zvýšení ekologické stability krajiny. Výsledky pozemkových úprav slouží pro obnovu katastrálního operátu a jako neopomenutelný podklad pro územní plánování.*

[17] Podle § 4 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách se pozemkové úpravy provádějí zpravidla formou komplexních pozemkových úprav. Pokud je nutné vyřešit pouze některé hospodářské potřeby (například urychlené scelení pozemků, zpřístupnění pozemků) nebo ekologické potřeby v krajině (například lokální protierozní nebo protipovodňové opatření) nebo když se pozemkové úpravy mají týkat jen části katastrálního území, provádějí se formou jednoduchých pozemkových úprav. V případě jednoduchých pozemkových úprav lze upustit od zpracování plánu společných zařízení.

[18] Řízení o pozemkových úpravách je sice správním řízením (§ 24 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách), jde však o řízení velmi specifické, a to jak s ohledem na jeho předmět (jde o změnu vlastnického práva a jiných věcných práv k pozemkům v řádech stovek případů), tak i okruh účastníků (obvykle mnoho desítek osob), ale i jeho samotný účel. Právě posledně zmiňovaná charakteristika – účel řízení – je pro posouzení věci podstatná. Řízení o pozemkových úpravách je totiž vždy vedeno ve veřejném zájmu a zahajováno je *ex officio* (§ 2, § 6 odst. 1 až 3 zákona o pozemkových úpravách). K povaze tohoto typu řízení se již v minulosti vyjadřoval opakovaně také Ústavní soud, a to např. v nálezu ze dne 27. 5. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 34/97. Závěry uvedené v tomto nálezu se sice vztahují k předcházející úpravě pozemkových úprav (zákon č. 284/1991 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech), ale jsou použitelné i za účinnosti úpravy současné, která vychází ze stejných principů. Ústavní soud především konstatoval, že pozemkové úpravy nelze ztotožnit s pojmem vyvlastnění; ve své podstatě se jedná o hromadnou dobrovolnou směnu vlastnických práv dotčených pozemků. Jde nicméně o natolik intenzivní zásah do stávajících vlastnických vztahů k nemovitostem, že při jeho realizaci je nutno uplatňovat ústavní kautely vyplývající z čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, které připouštějí vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva pouze ve veřejném zájmu, na základě výslovného zákonného zmocnění a za odpovídající náhradu.

[19] Posouzení, zda bylo skutečně dosaženo cílů a účelů pozemkových úprav, přitom nespadá jen do sféry jednotlivých účastníků, nýbrž celé společnosti, což se projevuje i existencí veřejného zájmu na provádění pozemkových úprav (rozsudek ze dne 15. 12. 2009, č. j. 6 As 185/2002 – 86). Právní úprava předpokládá, že je téměř nemožné docílit plného souhlasu všech vlastníků. V tomto případě však nezbyvá vlastníků v menšině, než provedení pozemkových úprav respektovat. A to jednak proto, že souhlas dali vlastníci představující požadovanou většinu výměry zahrnutých pozemků, ale také s ohledem na veřejný zájem na provedení pozemkových úprav; především však i proto, že by podle požadavků přiměřenosti, vyjádřených v zákoně o pozemkových úpravách, neměli být zasaženi na svých právech podstatným způsobem, neboť i k jejich prospěchu byly pozemkové úpravy plánovány a provedeny.

[20] Z uvedeného je tedy zřejmé, že každý vlastník nemovitostí vstupující do pozemkové úpravy musí akceptovat nově nastolený stav, bylo-li ho dosaženo správným procesním postupem a byly-li současně dodrženy zákonem stanovené podmínky, omezení a regulativy. Jinými slovy řečeno, nesouhlas účastníka řízení s věcným uspořádáním nemovitostí ve schváleném návrhu pozemkové úpravy nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí o jejím schválení, neopírá-li se o tvrzení o porušení zákonných požadavků (rozsudek ze dne 13. 2. 2009, č. j. 7 As 26/2007 – 278). V rámci přezkumu pozemkových úprav se proto lze zabývat jejich zákonností, případně zákonností jim předcházejícího procesního postupu. Soudy však nemohou přezkoumávat to, zda by bylo jiné řešení pro účastníky řízení ekonomicky či jinak výhodnější než druhé, neboť takové faktory nejsou zákonnými kritérii, která by musela být zohledněna při vyrovnání vstupních a výstupních nároků.

[21] Při aplikaci shora uvedených východisek na stěžovatelčinu věc dospěl soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

III.c) Námitky nedostatku veřejného zájmu

[22] Soud se především neztotožnil s tvrzením stěžovatelky, že krajský soud zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností, neboť se dostatečně nevypořádal se žalobní argumentací.

[23] Krajský soud se, byť nutno poznamenat, že v určitých aspektech velmi stručně, vyjádřil k veškerým žalobním námitkám. V této souvislosti je třeba uvést, že stěžovatelka v řízení konstantně uplatňuje námitku nedostatku veřejného zájmu, a to obecně, tj. ve vztahu k provedeným komplexním úpravám jako celku, ale i ve vztahu ke konkrétní změně označované C19. Ne vždy však tyto dvě relativně samostatné otázky argumentačně odděluje; také v kasační stížnosti proto některými námitkami zpochybňuje závěry krajského soudu, které podle jejího názoru míří k vypořádání námitky veřejného zájmu ve vztahu k celému rozhodnutí, ačkoli jde o závěry vztahující se k námitce nedostatku veřejného zájmu u změny C19.

[24] Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, že krajský soud nepopřel povahu komplexních pozemkových úprav jako zásahu do vlastnického práva. Co se týče otázky veřejného zájmu na provedení pozemkových úprav jako celku, připomněl, v čem byl v řízení spatřován veřejný zájem (řízení bylo zahájeno na základě žádosti ŘSD, která vedla k provedení komplexních pozemkových úprav s cílem zlepšit podmínky v území z hledisek vymezených v zákoně o pozemkových úpravách). Krajský soud nepochybil, pokud k této žalobní námitce odkázal na s. 5 až 8 rozhodnutí žalovaného, neboť zde skutečně byla podrobně řešena otázka veřejného zájmu na provedení komplexních pozemkových úprav. Stěžovatelce nelze přisvědčit ani v tom, že by krajský soud namísto žalovaného vyhledával nové důvody, v nichž spatřoval veřejný zájem. Žalovaný veřejný zájem v souzené věci konkretizoval – komplexní pozemkové úpravy byly zahájeny „na základě žádosti stavebníka Ředitelství silnic a dálnic ČR – závod Brno ze dne 10. 11. 2005 z důvodu výstavby dálnice D 47 v daném katastrálním území. Výstavba dálniční sítě v České republice je jednoznačně prováděna ve veřejném zájmu, tedy i činnosti prováděné v souvislosti s touto plánovanou investiční akcí spadají do oblasti řízení prováděných ve veřejném zájmu. Stavba D 47 se dotýká části k. ú. Děrné, pozemkový úřad však posoudil jako účelné provést pozemkové úpravy v celém k. ú.“. Žalovaný tedy v odůvodnění předestřel přezkoumatelné úvahy stran veřejného zájmu na provedení komplexních pozemkových úprav, jejichž dostatečnost krajský soud pouze potvrdil.

[25] Soud nemá pochyb o tom, že žádost o pozemkové úpravy v území, kterým povede dálniční síť, může být relevantním impulsem pro zahájení řízení o provedení komplexních

pozemkových úprav. Právě zahájení a provedení tohoto řízení pak vede k naplnění veřejného zájmu specifikovaného v § 2 zákona o pozemkových úpravách.

[26] Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 2001, č. j. 5 A 5/99 - 33, podle něhož je veřejný zájem dán kvalitativní rovinou vymezenou účelem pozemkových úprav v § 2 zákona. Je nesporné, že v daném případě pozemkové úpravy sledovaly nové uspořádání vlastnických práv k pozemkům tak, aby prostorovou a funkční úpravou, popř. scelením byla zabezpečena přístupnost pozemků všech jednotlivých vlastníků a současně vytvořeny podmínky pro racionální hospodaření a zejména pak pro realizaci staveb, k nimž bylo vydáno územní rozhodnutí (silnice I/57 Hladké Životice – obchvat). Veřejný zájem podle zákona nachází kvantitativní odraz v tom, že pozemkové úpravy musí být provedeny (řízení zahájeno), požadují-li to vlastníci pozemků nadpoloviční výměry zemědělské půdy řešeného katastrálního území (§ 6 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách) a jejich návrh může být schválen, souhlasí-li s navrhovanou úpravou vlastníci alespoň 60 % výměry pozemků dotčených pozemkovou úpravou. Jak uvedl vrchní soud ve shora citovaném rozsudku, veřejný zájem je proto zájmem takto kvantitativně vyjádřené skupiny vlastníků na kvalitativně novém prostorovém a funkčním uspořádání vlastnických vztahů k pozemkům, a to metodou zakotvenou zákonem.

[27] Soud nepovažuje za důvodné tvrzení, že poukaz žalovaného při vypořádání námítky nedostatku veřejného zájmu na § 2 zákona o pozemkových úpravách, je argumentací v kruhu, jak namítá stěžovatelka. Ze shora uvedených teoretických východisek totiž vyplývá, že veřejný zájem na komplexních pozemkových úpravách je vyjádřen právě v tomto zákonném ustanovení (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 29. 5. 2007, č. j. Konf 14/2007 – 5).

[28] Ve vztahu k námitkám nedostatku veřejného zájmu na provedení změny C19 soud uvádí, že i zde žalovaný dostatečně osvětlil, proč byla uvedená změna navržena (srov. s. 7 rozhodnutí). Navrhovaná cesta bude mít šířku 4 m, pojezdovou rychlost 40 km/hod., asfaltový povrch. Tyto parametry současné příjezdové komunikace nemají, nadto vedou přes pozemky několika vlastníků (pozemky v areálu společnosti Autodoprava JaJ Jančálek s. r. o., Zemědělského družstva Vrchovina, pozemky ve vlastnictví obce a jiné fyzické osoby). Návrhem cesty C19 jsou uvedené nedostatky stávajícího zpřístupnění pozemků odstraněny a dojde k naplnění cílů komplexních pozemkových úprav.

[29] Není pravdou, že by krajský soud ztotožnil veřejný zájem na provedení dané úpravy s rozhodnutím zastupitelstva. Tímto rozhodnutím (jak je uvedeno výše) zastupitelstvo schválilo plán společných zařízení, který zahrnoval též provedení změny C19. Podstatné pro posouzení věci je, že návrh komplexních pozemkových úprav vychází právě ze schváleného plánu společných zařízení (tento plán je podkladem pro návrh). Jak případně uvedl žalovaný, plán společných zařízení vytváří jakousi „kostru“, ke které se za dodržení zákonných podmínek navrhuje jednotlivé pozemky umístit tak, aby byla zajištěna mimo jiné jejich přístupnost.

[30] Podle § 17 odst. 1 vyhlášky č. 13/2014 Sb., o postupu při provádění pozemkových úprav a náležitostech návrhu pozemkových úprav, se při zpracování návrhu nového uspořádání pozemků nepřihlíží k takovým požadavkům, které jsou v rozporu s projednaným plánem společných zařízení a stanoveným způsobem využití území. Jak již soud uvedl výše, řízení o komplexních pozemkových úpravách je složitým procesem, který se dotýká stovek pozemků v daném katastrálním území. Nelze tedy předpokládat, že všichni vlastníci, kterých se úpravy dotknou, budou souhlasit s jejich provedením a s konkrétními změnami, které pozemkové úpravy přináší. To plyne ze shora uvedeného principu, že naplnění účelu (a tedy i veřejného zájmu) komplexních pozemkových úprav je třeba posuzovat z pohledu celku, nikoli z hlediska

partikulárních zájmů jednotlivých účastníků řízení. Není vyloučeno, aby byl v průběhu projednávání návrh komplexních pozemkových úprav změněn tak, aby vyhovoval požadavkům účastníků řízení. S ohledem na shora citované ustanovení vyhlášky č. 13/2014 Sb. však nebude možno přihlížet k takovým požadavkům, které by odporovaly schválenému plánu společných zařízení. Nebylo tedy možno vyhovět ani požadavku na změnu týkající se změny C19, která byla právě v plánu společných zařízení schválena.

[31] Krajský soud nerelativizuje podnět ŘSD, jak namítá stěžovatelka. V pasáži odůvodnění, která se týká změny C19, pouze uvedl, že právě tato změna nemusela přímo souviset s požadavky ŘSD. Krajský soud tím tedy toliko vyjádřil již shora konstatovanou skutečnost, že veřejný zájem na provedení komplexních pozemkových úprav jako celku nelze automaticky přenášet na dílčí změny prováděné v jejich rámci. Tedy jinak řečeno, skutečnost, že řízení bylo zahájeno na základě podnětu ŘSD, neznamená, že stavba silnice se musela přímo projevit na pozemku, který byl dotčen navrhovanou změnou C19.

[32] Ani tato kasační námitka není důvodná.

III.d) Procesní pochybení

[33] Stěžovatelka dále uplatňuje námitku procesního charakteru – nedostatky zápisu z úvodního jednání (nesprávně uvedené osoby a počet členů sboru zástupců) nelze zhojit neoprávněným zásahem do protokolu, jak to učinil pozemkový úřad.

[34] Ze správního spisu plyne, že v zápisu z úvodního jednání dne 9. 11. 2011 jsou vyjmenováni navržení a zvolení kandidáti sboru zástupců vlastníků pozemků takto: Ing. J. D., M. Ch., F. V. a K. P., zápis je vytištěn, nepodepsán. Dne 19. 7. 2016 rozhodl správní orgán tak, že opravil zápis z úvodního jednání – namísto výše vyjmenovaných kandidátů uvedl: Ing. J. D., M. Ch., F. B., K. P. a I. D.. Správní orgán informoval, že byl také doplněn chybějící podpis zapisovatelky, a že tato oprava nemá žádný dopad na práva a právem chráněné zájmy účastníků řízení. Z vyjádření města Fulneku z 16. 12. 2016 (k odvolání stěžovatelky) je zřejmé, že za město Fulnek se úvodního jednání dne 9. 11. 2011 účastnila Ing. D. G., která potvrdila, že do sboru zástupců byli toho dne zvoleni Ing. J. D., M. Ch., F. B., K. P. a I. D.. Ze všech zápisů z jednání sboru zástupců počínaje 30. 11. 2011 vyplývá jednoznačně, že jako členové sboru jednali Ing. J. D., M. C., F. B., K. P. a I. D..

[35] V souladu s § 5 zákona o pozemkových úpravách si vlastníci pozemků řešených v pozemkových úpravách zvolí sbor zástupců, jejich počet musí být lichý. Sbor spolupracuje při zpracování návrhu pozemkových úprav, vyjadřuje se k plánu společných zařízení, k podaným připomínkám atd., přičemž o schválení návrhu pozemkových úprav rozhoduje pozemkový úřad (§ 11 odst. 4 citovaného zákona).

[36] Žalovaný i krajský soud uznali, že v řízení došlo k procesnímu pochybení, neboť v zápise z úvodního jednání byla uvedená nesprávná jména zvolených zástupců a jejich počet a tento zápis nebyl podepsán. Nicméně ještě v průběhu prvostupňového řízení byla tato vada odstraněna (pozemkový úřad zápis z úvodního jednání opravil a tuto opravu dal na vědomí všem účastníkům řízení). Z odůvodnění rozsudku krajského soudu je zřejmé, na základě jakých podkladů obsažených ve správním spisu dospěl k závěru, že složení sboru zástupců bylo v první verzi zápisu uvedeno chybně a že opravená verze zápisu je správná. Krajský soud vycházel jednak ze zápisů z jednání sboru, z vyjádření města Fulneku k odvolání stěžovatelky a podpůrně ze skutečnosti, že počet zástupců v původním zápise není lichý, ačkoli zákon lichý počet předpokládá. Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud správně uzavřel, že opravou zápisu

z úvodního jednání došlo k uvedení formálního stavu do souladu se stavem faktickým, a nejednalo se tedy o „neoprávněnou manipulaci se spisem“.

[37] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje i se závěrem krajského soudu, podle něhož případné zjištěné porušení procesních ustanovení může mít vliv na zákonnost rozhodnutí pouze tehdy, je-li prokázáno, že bylo stěžovatelce jako účastnici správního řízení zabráněno v možnosti hájit svá hmotná práva, případně jiná věcná práva, která jí náleží a od kterých odvozuje své potencionální dotčení a na jejichž základě byla účastnicí daného řízení. Není možné být v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu úspěšný, je-li v žalobě tvrzeno procesní pochybení správního orgánu, aniž by bylo zcela konkrétně tvrzeno a jasně popsáno, jakým způsobem to které procesní pochybení mohlo zasáhnout do stěžovatelčiných práv. Namítá-li stěžovatelka, že v žalobě namítala zásah do svých práv, neboť zde uvedla, že *popsaným procesním nedostatkem byla porušena práva účastníků, jejichž jménem sbor jedná a tím i práva mě samotné*, nelze toto zcela obecné vyjádření chápat jako náležité tvrzení konkrétního zásahu do veřejných subjektivních práv.

[38] Není přitom podstatné, jak k popsané chybě v zápisu došlo. I kdyby byly příčiny administrativního pochybení odhaleny (pouhá chyba v psaní, nezkušenost úřední osoby, či jakýkoli jiný důvod), nic by to nezměnilo na tom, že toto procesní pochybení bylo řádným postupem napraveno a nemělo žádný dopad do stěžovatelčiných práv. Ani tato kasační námítka proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[39] Soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[40] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, ani mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu